

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΟΙ
ΓΑΜΟΙΤΟΥ
ΒΙΚΤΩΡΟΣ
ΟΥΓΚΩ

Πώς παντρεύτηκε ο μεγάλος Γάλλος ποιητής. Ο έρωσ του με τη Δίδα 'Αδέλα Φουσσέ. Η γνωριμία τους. Τα πρώτα χρόνια της συζυγικής ζωής τους. Το φλεγερό φίλημα που διακέπει την ανάγνωση ενός βιβλίου. Ρομαντικές σελίδες. Μιά ξεχωριστή και αιώνια συζυγική αγάπη.

Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα γεγονότα της ζωής του μεγάλου ποιητού της Γαλλίας, Βίκτωρος Ούγκω, ήταν, όπως και άλλοτε εγράψαμε, και η γνωριμία του με την διδα 'Αδέλα Φουσσέ. Η γνωριμία αυτή, που στην αρχή δεν ήταν άλλο τίποτα από μια απλή παιδική φίλια, δεν άργησε άργότερα να εξελιχθή σ' ένα φλογερό αίσθημα και να καταλήξη στο γάμο των δυο λατρευμένων υπάρξεων.

Ο Βίκτωρ Ούγκω εντρυφούσε την 'Αδέλα Φουσσέ, εις ηλικία 20 ετών, στην εκκλησία του Αγίου Σουλπίκιου στις 14 'Απριλίου 1822. Ο Ούγκω και η 'Αδέλα γνωρίζονταν από μικρά παιδιά. Η μητέρα του είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο στον καιρό ένα εξοχικό σπίτι στην οδό Γερμαντί, όπου είχε αποσυρθεί, για ν' αναθροφή τα παιδιά της.

Εκεί, κάτω απ' τα μεγάλα δέντρα του κήπου, ο μικρός Βίκτωρ έπαιζε κάθε απόγευμα με την 'Αδέλα και με τον αδελφό της τον Παύλο, που πήγαιναν πολύ συχνά στο σπίτι του, για να περάσουν μερικές ευχάριστες ώρες μετά το σχολείο.

Ο Βίκτωρ ήταν για την 'Αδέλα, ο μικρός φίλος με τον οποίο της άρεσε να κουβεντιάζει, να άστεινέται, να γελάει και η 'Αδέλα ήταν για τον Βίκτωρα η μοναδική του φίλη, η αγαπημένη του συντροφιά.

Η άθωπος αυτής φιλικής σχέσης, που όσο περνούσε ο καιρός γίνοντο και πιο στενές και εγκάρδιες, δεν άργησαν στο τέλος να καταλήξουν σ' ένα παράφορο ερωτικό αίσθημα.

Κάποιο καλοκαιρινό βράδυ, όταν είχαν πια κουρασθή να τρέχουν και να παίζουν γύρω απ' τα δέντρα, άπεφάσισαν να καθίσουν και οι δυο τους σ' ένα παγκάκι και να διαβάσουν. Ο Βίκτωρ άνοιξε ένα βιβλίο και η 'Αδέλα καθισμένη πλάι του, παρακολουθούσε την ανάγνωση με τα μάτια της προσηλωμένα στην ίδια σελίδα. Γύρω τους μια υπέροχη γαλήνη, μια γλυκειά σιωπή ήταν άπλωμένη. Ο ήλιος έριχνε τις τελευταίες του άχτίδες στον καταπράσινο εκείνο κήπο, τ' άηδόνια κελαιδούσαν άνάμεσα στο πυκνά φυλλώματα των δέντρων και ένα έλαφο δροσερό άεράκι έπλενε και γλυκάνει τη ζεστή άτμόσφαιρα του καλοκαιρινού δειλινού. «Άξαφνα ο Βίκτωρ σήκωσε για μια στιγμή τα μάτια του απ' το βιβλίο και κύτταξε την 'Αδέλα με συγκίνηση. Εκείνη κοκκίνισε. Τα δάχτυλά της άγγιξαν, χωρίς να το θέλη, το χέρι του νεαρού φίλου της που εξακολουθούσε να την κυττάζει... Το βιβλίο που κρατούσαν στα γόνατά τους έκλεισε τότε σιγά-σιγά και οι δυο νεαροί φίλοι βρέθηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, ένωμένοι σ' ένα φλογερό, ένα γλυκό, παράφορο φίλι, το πρώτο φίλι της άγάπης τους!..

Έξη χρόνια άργότερα ο Βίκτωρ Ούγκω, ένδοξος πια και γνωστός για τα ποιήματά του σ' όλη τη Γαλλία, περιέγραφε ως έξης, στην «Τελευταία η-

μέρα ενός καταδικασμένου» την υπέροχη αυτή σκηνή του κήπου:

«Έγεια λίγο το κεφάλι μου στο πρόσωπό της, τα μαλλιά της άγγιξαν τα δικά μου, και η καρδιάς μας άρχισαν να χτυπούν δυνατά: Ήταν η πρώτη φορά που η 'Αδέλα με κυττούσε έτσι, ήταν η πρώτη φορά που έπνευσε τα χείλη της με τα δικά μου.

«Όταν άργότερα θελήσαμε να συνεχίσουμε την άνογωση, το βιβλίο ήταν πια κλειστό και στον οθρανό έλαμπαν τ' άστέρια...»

— Μαμά! μαμά! φώναξε άξαφνα η μικρή μου 'Αδέλα στην μητέρα της, που είχε φανεί αυτή τη στιγμή μόν' απ' τα δέντρα... «Ω! μαμά! άν ήξερες πόση ώρα τρέξαμε μαζί με τον Βίκτωρα, πόση ώρα παίξαμε!..

«Έγώ είχα σηκωθεί απ' τη θέση μου και στεκόμουν άσθιος χωρίς να μιλώ καθόλου...»

— Έσύ γιατί δεν μιλάς; μου έπε τότε η μητέρα της. Τι έχεις; Φαντασαι ανεφικικός!

«Έκανα κάτι να πω μά και πάλι είδα πως ήταν άδύνατο να βγάλω λέξη απ' το στόμα μου... Είχα τον παράδεισο μέσα μου, έκείνη τη στιγμή, το φίλι της 'Αδέλας δεν είχε στερηθεί από χείλη μου...»

Όπως άναφέραμε και παραπάνω ο έρωτάς τους αυτός έγινε άφορμή να ένωθούν για πάντα, με τους ιερούς δεσμούς του γάμου. Οι πρώτοι μήνες του γάμου των πέρασαν ήσυχoi και εύτυχημένοι. Το πρόβλημα όμως της ζωής άρχισε από πολύ νωρίς να άνησχει τους δυο αυτούς νεαρούς συζύγους. Δέν ήσαν πλούσιοι. Τα μόνα έσοδα του νεαρού Ούγκω ήταν τότε η έτησις σύνταξης των χιλίων φράγκων που του έπληρώνετο από το ίδιαιτικό ταμείο της 'Αδής του Λουδοβίκου 18ου, ο όποιος ύπεστήριζε πολύ τα γράμματα. Μ' όλα ταύτα ο Ούγκω δεν άπελιπίεται. Πιστεύει στη μεγαλοφυα του

— Δέν μπορεί παρά να πετύχω τον σκοπό μου, έλεγε διαρκώς. Έχω τόσες έλπίδες μέσα μου όστε δεν φοβάμαι τίποτα. Το θάρος για την πάλη της ζωής άνανεώνεται κάθε στιγμή, απ' την πίστη που έχω για τον εαυτό μου.

Ο Σαιντ-Βαλρώ, που είχε γνωρίσει τον Ούγκω εκείνη την εποχή, περιγράφει ως έξης την έντύπωση που του είχε κάνει η εργατικότητα του και η θέλησός του:

«Είχα μείνει κατάπληκτος βλέποντας τη δύναμη, τη θέληση και την δραστηριότητα του χαρακτήρος του Ούγκω. Μέσα στην ψυχή αυτού του ανθρώπου η άγάπη, το ποιητικό αίσθημα, η άγνή εμπνευση και το χαλδύβινο λογικό του, έμοιαζαν με τεράστια σιδερένια φτερά που τίποτα δεν μπορούσες ν' άναχατίση την όρμη τους...»

Λίγους μήνες ύστερ' απ' το γάμο του ο Ούγκω όρχηκε άμέσως στη δουλειά. Δέν άγαπούσε διόλου τον κόσμο και τις διασκέδασεις. Η μόνη του χαρά ήταν να μένη στο σπίτι του, να κάθεται

Και οι δύο νεαροί φίλοι βρέθηκαν άγκαλιασμένοι.

